

ZALÁN TIBOR

ALKONYI TŰNŐDÉSEK

Feleségemnek

*Látod-e esteledék már Szokja a csöndet a lélek
Ágverődések a holdnál Hullik az ágról a fészek
mint a dió le a fáról Hullik a létről az élet*

*Látod-e estelek már Oly' rebegő a világ így
lassul szív s az egyensúly elhagy a botladozásokor
Romlik a fog s idegen lesz számban az íz ami egykor*

*Látod-e esteledék már Mért követed elesésem
Térdre rogyott le a herceg itt gurul ősz koronája
Hagyd egyedül elenyészni s nyomtalanul tovatűnik*

*Látod-e esteledék már Törnek a bűnök-erények
Roppan a csontban a nemlét Vért hagyok ott hova lépek
Perdül a kocka A hídról vízre verődnek a fények*

*Köd gomolyog Meredek part Látom ahogy valakit vár
háttal az Isten Ezüst Szőny Látod-e esteledik már*

Együtt

IRODALOM | MŰVÉSZET
HUMÁN TUDOMÁNYOK | KULTÚRA

XXII. évfolyam | 2024 | 2

FINTA ÉVA, MARCSÁK GERGELY, NÉMETH PÉTER versei,
ÁMORTH ANGELIKA, BÓDI PÉTER, CSALLÓKÖZI ZOLTÁN, KULIN ÁGNES,
ORTUTAY PÉTER prózája, CSORDÁS LÁSZLÓ nekrológja, VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ
jegyzete, ADAMCZYK KATALIN, DUPKA GYÖRGY, KÉSZ BARNABÁS,
KOVÁCS SÁNDOR tanulmánya

EGYÜTT

EGYÜTT 2024 / 2

